

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P.**,
X., proti žalovanému: **T.**,
R., X., o zaplatenie 4391 Sk, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu
v Banskej Bystrici č. k. 36 Cb 279/95-124 zo dňa 23. novembra 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici
č. k. 36 Cb 279/95-124 zo dňa 23. novembra 2006 v napadnutej časti trov konania
m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 1700 Sk.

Žalobcovi trovy odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť
žalobcovi 4391 Sk bezúročnej istiny do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O trovách
konania rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom na začatie konania zo dňa
7.12.1994 sa žalobca domáhal plnenia za poskytnuté prepravné služby. Súd opakovane
rozhodol o návrhu rozsudkom zo dňa 30.3.2001 a po jeho zrušení odvolacím súdom
zo dňa 6.4.2005. Z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým je
súd prvého stupňa viazaný, vyplynulo, že po čiastočnom plnení zo strany žalovaného
zostala predmetom sporu suma 4391 Sk, ktorá bez ohľadu na to, či boli faktúry vystavené,
doručené žalovanému alebo sa tak nestalo, môže byť predmetom legitímnej požiadavky
žalobcu, ak súd zistí, že prepravu žalobca v skutočnosti realizoval a túto službu

žalovanému poskytol. Súd preto vykonal dokazovanie na preukázanie skutočného poskytnutia prepravy v čase, kedy boli vystavené nielen faktúry, ktoré boli spolu s návrhom na začatie konania súdu predložené, ale aj záznam o prevádzke motorového vozidla, ktoré prepravca na prepravu poskytol, a ktoré boli podpísané rôznymi osobami. Okrem listinných dôkazov vykonal dokazovanie aj výsluchom svedkyne, ktorá vykonávala účtovnícke práce pre žalobcu a po uznaní dôvodnosti pohľadávky návrhu vyhovel rozsudkom pre uznanie. Za dôkazy preukazujúce nárok žalobcu považoval súd vystavené faktúry, žiadanky na prepravu, záznamy o prevádzke motorového vozidla vyplnené vodičom a podpísané zodpovednou osobou, ktorá zodpovedala za kolektív osôb prepravovaných v čase, kedy nárok žalobcu vznikol a najmä výpoveď svedkyne, ktorá presne uviedla a potvrdila spôsob evidovania požiadaviek žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, ako aj technické zabezpečenie a evidovanie pohľadávok žalobcu ako prepravcu, ktorý poskytoval prepravné služby vo veľkom rozsahu rôznym právnickým a fyzickým osobám. Poukázal v ďalšom na ust. § 153a ods. 1 OSP. Po vykonaní dokazovania žalovaný uznal pohľadávku vo výške 4391 Sk bezúročnej istiny tak, ako zostala predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí návrhu, preto súd rozhodol rozsudkom pre uznanie. O trovách konania rozhodol s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 OSP a náhradu trov konania nepriznal ani jednému z účastníkov. Dlhé vedenie sporu a výmena osôb, ktoré sa vystriedali ako predstavitelia žalovaného, ako aj ústretovosť žalovaného, ktorý v konečnom dôsledku pohľadávku uznal, viedli súd k tomu, aby na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikoval ust. § 150 OSP.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o úroku z omeškania z priznanej sumy 4391 Sk a trov konania podal odvolanie žalobca. Poukázal na tú skutočnosť, že v návrhu podanom na súd dňa 12.12.1994 ku dňu podania návrhu vyčíslil úroky z omeškania sumou 4571 Sk, a to odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr. V žiadnom prípade sa nevzdal úroku z omeškania do zaplatenia jednotlivých súm podľa jednotlivých faktúr. Úroky z omeškania sú príslušenstvom žalovaných súm, a preto krajský súd, ktorý rozhodol o sume 4391 Sk ako bezúročnej istine, sa dopustil zásadného právneho pochybenia. Vytýka súdu, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, z akých dôvodov súd považoval sumu 4391 Sk za bezúročnú istinu a neodôvodnil nepriznanie úroku z omeškania. Namieta aj rozhodnutie v časti o trovách konania. Nesúhlasí s dôvodmi, pre ktoré súd

rozhodol o trovách konania podľa ust. § 150 OSP. Uviedol, že si uplatňuje trovy konania v sume 1700 Sk (zaplatené súdne poplatky) a trvá na tom, aby odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok čo do úrokov z omeškania z priznanej sumy 4391 Sk a v časti trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), prejednal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2, písm. f/ OSP a rozsudok v napadnutej časti podľa § 220 OSP zmenil. Vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu bolo žalobcom uplatnené právo na zaplatenie istiny 8786 Sk z titulu úhrady prepravného za vykonanú prepravu osôb, ktorú žalobca vyúčtoval žalovanému faktúrami č. 116/93 z 13.5.1993 na 5096 Sk, č. 157/93 z 21.6.1993 na 1250 Sk a č. 188/93 z 13.7.1993 na 2440 Sk. Súd prvého stupňa rozsudkom z 30.3.2001 č. k. 36 Cb 279/95-50 rozhodol tak, že žalobu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4 Obo 240/01-76 zo dňa 26.6.2003 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa čiastočne zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4395 Sk, v prevyšujúcej časti rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Po doplnení dokazovania prvostupňový súd opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 36 Cb 279/95-90 zo dňa 6.4.2005 tak, že žalobu žalobcu o zaplatenie 4391 Sk a 4571 Sk zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením zo dňa 24.8.2006 č. k. 6 Obdo 267/2005-106 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (súd prvého stupňa nerešpektoval názor odvolacieho súdu s poukazom na ust. § 226 OSP). Rozsudok v časti o zaplatenie sumy 4395 Sk nadobudol právoplatnosť dňom 13.10.2003. Súd prvého stupňa návrhu žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie zostávajúcej istiny vo výške 4391 Sk a o trovách konania rozhodol podľa § 150 OSP tak, že vyslovil, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva. Tento záver súdu o trovách konania nie je správny. O náhrade trov konania rozhoduje súd zásadne podľa § 142 a nasledujúcich ustanovení OSP. O trovách konania musí súd rozhodnúť vždy, a to aj bez návrhu, spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Aplikácia ust. § 150 OSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú aj dôvody zvláštneho zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí

však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Okolnosti hodné zvláštného zreteľa, keď súd v danom prípade náhradu trov konania účastníkom nepriznal a rozhodol o nich s prihliadnutím na ust. § 150 OSP, neobstoja. V predmetnom prípade mal žalobca v spore plný úspech, je preto odôvodnené, aby mu súd podľa § 142 ods. 1 OSP priznal náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalobcovi vznikli trovy vo výške zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 532 Sk, súdneho poplatku za odvolanie zo dňa 18.9.2001 v sume 668 Sk a súdneho poplatku za odvolanie zo dňa 17.5.2005 v sume 500 Sk, spolu vo výške 1700 Sk.

Odvolací súd ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že odvolanie žalobcu smeruje aj voči úrokom z omeškania za oneskorenú úhradu faktúr v sume 4571 Sk, o ktorých súd nerozhodol, ani v dôvodoch svojho rozhodnutia sa o nich nezmienil. Je preto potrebné o nich rozhodnúť doplnčacím rozsudkom podľa § 166 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 OSP, ale pretože žalobcovi trovy v odvolacom konaní nevznikli, neboli mu priznané.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 29. mája 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: